

o hydrataci a ovulaci

Domestik
režie Adam Sedlák, 2018

TEXT VIKTOR PALÁK

FOTO CINEMART

HODNOCENÍ 70 %

„Už jsem toho pro tebe udělala dost,“ říká Šarlotta svému partnerovi Romanovi, profesionálnímu cyklistovi, který netrpělivě čeká na svou příležitost. Oba žijí v úhledné domácnosti, oba mají cit pro precizní vedení svých tabulek: ona si hlídá ovulaci (chce totiž otěhotnět), on sportovní výkonnost (chce totiž znovu závodit). A přitom všem se tak nějak míjejí. Je zdravější nejist ve jménu sportovní diety, anebo setrvale žít v podvyživeném vztahu?

V oblasti celovečerního filmu debutující Adam Sedlák o sobě dal výrazně vědět seriálem Semestr, který natočil pro portál Stream. Nejenže v něm zručně – a taky trochu objevně – pracoval se soundtrackem poskládaným ze současné české indie scény, ale zejména suverénně manévroval světem mladých hrdinů žijících (online) poněkud přebujelé životy. Pokud mají Semestr a Domestik něco společného, pak právě hudební doprovod kapely Vložte kočku (vítr vane od producenta a člena promotérského kolektivu Landmine Alert Jakuba Jíry) – jinak by se ale nemohlo jednat o odlišnější dílo. A právě ve schopnosti suverénně uchopit dvě tak rozdílná estetická

pojetí, spočívá nemalá naděje, kterou lze v Adama Sedláka vkládat.

Kde Semestr zahlcoval množstvím vizuálních vjemů (seriál pracoval s početnými splitscreeny jako na obrazovce), omezuje se Domestik na uzavřené prostředí bytu a sportoviště a zejména rekvizitu (a symbol) kyslíkového stranu, který si Roman porídí ve jménu dokonalejší přípravy. Právě přítomnost tohoto „vetřelce“ v domácnosti začne film pozvolna posouvat od chladného partnerského dramatu v duchu Rozkoše (Jitka Rudolfová, 2013) k hororu, v němž už nejde jen o rozklad hodnot, ale i těl. K hororu ostatně divácký prožitek naviguje i zmíněná hudba.

Poněkud indiferentní herecké výkony obou protagonistů nikdy neumožní proniknout pod jejich kůži, o hlubokou psychologizaci zde ale ostatně nejde. Obě postavy jako by od začátku žily paralelní životy, vzájemná interakce stojí často na tom, že si něco od toho druhého vynucují, a místy se zdá, jako by sami hrdinové nevěděli, proč vůbec některé věci dělají. Navzdory všem sporům se ale nikdy nezačnou pořádně hádat a vnitřní očistu se snaží kompenzovat dalším ponorem do svých paralelních životů. Zejména Roman pak působí, jako by se připravoval na vesmírný program Gattaca, jako by mu šlo o život. Což je do jisté míry pravda, o život mu jde – o ten jeho. A hranice sobectví film umně ohlíží.

Od samého počátku je zřejmé, že závod těchhle postav nepovede do vítězného cíle, pořád je zde ale naděje, že to nebude ani cíl fatální. Na to se tihle do jisté míry chcípáctí hrdinové přece jenom posunuli, nejsou to apatičtí mladí hrdinové, jak je pamatujeme z českých filmů na přelomu milénia – svou energii ale napínají špatným směrem. Namísto podstaty se orientují jen na výkon, namísto vřelosti se spokojí se slušností, která je nakonec stejně málo platná, když si Roman i Šarlotta hledí hlavně každý svého. Doprovázet konzumaci prášku na libido poznámkou o tom, že ho váš partner potřebuje, není cesta k lepší výkonnosti ani ozdravení vztahu.

Pokud bychom Domestik soudili dle režijního stylu, pak by se o Sedlákově dalo s nadsázkou mluvit jako o Vladimíru Michálkovi, který zkraje své kariéry rovněž udivoval stylovými skoky (aby se následně rozplynul v zaměnitelné rutině). Nekompromisní Domestik ale Sedláka pasuje spíše po bok někdejších mladých tvůrců z Maďarska (Pálfí, Mundruczó), jejichž průbojnost i akcent na výraznou mizanscénu připomíná. Ve svém chladu je Sedlákův debut i podobně odtazítý, ale jindy též poněkud předvídatelný ve své repetitivnosti. Podstatnější se ale jeví schopnost podchytit jen s málem slov patologické chování postav, které pod pletovými maskami a fasádou hi-tech domácnosti skrývají zejména prázdnotu.

A na oksylčení jejich vztahu už je příliš pozdě.